

τὸ ἔκανες πράγματι... Νόμιζες ὅτι μποροῦσες νὰ κάνης ὅ, τι ἤθελες ἐπειδὴ ἦμουν στὴ φυλακὴ... Νὰ σὲ τί ζήτημα γελᾶστηκες... Θέλησες νὰ τὴν κάνης δική σου... Μὰ ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε... δὲν θέλησε νὰ με προδώσῃ... κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ, κανένα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ φάῃ ἕνα κομμάτι ψωμί, προτίμησε νὰ πεθάνῃ... Αὐτοκτόνησε ἢ δυστυχισμένη!... Σήμερα, Μείθορ, εἶνε ἡ δική σου σειρά νὰ πεθάνῃς...

— Ὁ Μείθορ ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Δὲν πιστεύω, τραύλισε, ὅτι θὰ θελήσῃς νὰ με σκοτώσῃς... — Ὁχι, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό...

— Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω, ἂν μπορέσω νὰ τὸ ἀποφύγω αὐτό. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ με κρεμάσουν ἐξ αἰτίας σου... — Ὁχι, ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσῃς, ὅπως ἔκανε καὶ τὴν γυναῖκα μου ν' αὐτοκτονήσῃ... Μὰ φοβᾶμαι πολὺ πὼς δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος...

— Τ' εἶν' αὐτὰ πὺν λές, Λάρκομπ... — Ὁχι! — Ὁχι!

— Σὲ λίγο, σὲ μιὰ ἢ δυὸ στιγμὲς, θ' ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα πὺν ὁδηγεῖ ἔξω καὶ θὰ πηδήξῃς ἀπ' αὐτὴ στὸ κενόν. — Ἀν ἀρνηθῇς, τότε...

Καὶ ὁ Λάρκομπ, ἀπειλητικὰ, σήκωσε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ τὸ διέβηκε πρὸς τὴν καρδιά τοῦ συνομιλητοῦ του...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ξεφύγῃς, εἶπε. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. Τὰ ἔχω ὑπολογίσει ὅλα... Πρόβλεψα τὴν ἀντίστασί σου, τίς κινήσεις σου, τὰ πάντα... — Ἐμαθα πὼς παίρνεις κάθε Σάββατο αὐτὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ πᾶς στὴν ἐξοχή καὶ τὰ κανόνισα ἔτσι ὥστε νὰ βρεθῶ μόνος μου μαζὺ σου μέσα σ' αὐτὸ τὸ βαγόνι χωρὶς νὰ μᾶς ἀνησυχῇ κανεὶς... Κανόνισα ἀκόμα καὶ τὸ σημεῖο τῆς γραμμῆς πὺν θὰ βρεθῇ τὸ πτώμα σου!

— Σ' αὐτὸ γελᾶστηκες! φώναξε ὁ Μείθορ.

Καὶ πέφτοντας ἀπάνω στὸν ἀντίπαλό του με ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἄρχισε νὰ παλεύῃ ἀπελπισμένα γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ περιστροφὸ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἐκπυροκρότησις ἀντήχησε καὶ, χωρὶς νὰ βγάλλῃ μιλιὰ, ὁ Μείθορ σωριάστηκε πὺν πάτωμα χτυπημένος κατὰκαρδὰ...

Γρήγορα - γρήγορα, ὁ Λάρκομπ τὸν ἀνασήκωσε, τὸν τοποθέτησε πάλι σὲ φυσικὴ στάσι στὸ κάθισμα, κάνοντας τὸ ἄψυχο αὐτὸ σῶμα νὰ φαίνεται πὼς κοιμάται κι' ἔπειτα κάθησε με τὴ σειρά του, περιμένοντας νὰ δῇ νὰ μπαίνουν στὸ βαγόνι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τραίνου πὺν ἴσως νὰ εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμό.

Μὰ δὲν ἔγινε τίποτε... Ὁ θόρυβος τοῦ τραίνου φαίνεται πὺν εἶχε πνίξει τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ...

Συλλογιζόμενος τώρα πὺν ὁ Μείθορ τοῦ εἶχε καταστρέψει με τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσί του ἕνα σχέδιο πὺν τὸ εἶχε καταστρώσει τόσο καλὰ! — Ἡ δουλειά του τώρα γινόταν πὺν δύσκολη!

Ὡστόσο, εἶχε προβλέψει καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο... Τὸ σπουδαῖο ἦταν τώρα νὰ τοποθετήσῃ τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι τοῦ Μείθορ, ἔτσι πὺν νὰ φανῇ πὺν αὐτοκτόνησε... Τὸ ἔπλο θὰ πέφτε βέβαια ὅταν θὰ πετοῦσε τὸ πτώμα ἔξω ἀπ' τὸ τραῖνο, μὰ τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ Μείθορ θὰ ἔμεναν ἐπάνω του...

Τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ κουνιόταν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐνῶ ὁ Λάρκομπ μελετοῦσε λεπτομερῶς τὰ σχέδιά του. Προσπάθησε κατόπιν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα πὺν ἔβλεπε ἔξω...

Μὰ, κατάρρα! — Ἦταν κλειδωμένη!...

Μιὰ στιγμὴ ἀπόμεινε σαστισμένος, με τὰ νεῦρα σὲ ὑπερέντασι. — Ἐπειτα ὅμως ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του καὶ σκέφτηκε ὅσο μποροῦσε πὺν γαλήνια...

— Ἐνα πτώμα λιγώτερο ὀγκῶδες θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πετάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο... Μὰ ὁ Μείθορ ζύγιζε ἑκατὸ κιλά... — Ἐπίσης δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τίς πόρτες πὺν ἔβλεπαν στὸ διάδρομο... Αὐτὸ θὰ ἦταν καθαρὴ τρέλλα!...

Ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ πτώμα μέσα στὸ

διαμέρισμα καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσι του στὸ δικό του διαμέρισμα...

Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνον... Τὸ πτώμα θ' ἀνεκαλύπτετο, οἱ ταξιδιώτες θὰ ἀνεκρίνοντο καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν ἀνεκάλυπταν...

Καὶ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο... Στὸ διάβολο αὐτὴ ἡ πόρτα κι' αὐτὸς πὺν τὴν εἶχε κλείσει!... — Ὁσο συλλογιζόταν ὅτι, ἔπειτ' ἀπὸ τόσες προφυλάξεις, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν πιάσουν...

— Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ τραῖνο ἔκανε κάποια στροφή καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Μείθορ ἔγειρε στὸν πάγκο πρὸς τὸ πλάι...

— Ἐν' αὐλάκι αἵματος φάνηκε στὸ σακκάκι του καὶ τὸ περιστροφὸ ἔπεσε στὸ πάτωμα...

— Ἐξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε πίσω ἀπὸ τὸν Λάρκομπ.

— Τὰ εἰσιτήριά σας, σὰς παρακαλῶ! εἶπε ὁ ἐλεγκτής, μπαίνοντας μέσα.

— Ἀμέσως ὅμως τὰ μάτια του στοργγύλεψαν, γεμάτα ἀπὸ ἕναν ἀνέκφραστο τρόμο.

— Ἐρρίξε ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα στὸν Λάρκομπ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ τώρα πὺν χλωμὸς ἀπὸ τὸ πτώμα πὺν κοίτονταν στὸν πάγκο.

— Θεέ μου! Θεέ μου!... Πάλι ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα του! οὐρλιαξε τέλος ὁ Λάρκομπ, ὁ ὁποῖος ἀνωρθώθηκε.

— Ὁ ἐλεγκτής τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! — Ἐξηγήσου! τοῦ φώναξε αὐστηρά!

Μὰ δὲν ἔμαθε ποτὲ αὐτὸ πὺν συνέβη τότε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς, ἕνας τρομακτικὸς πάταγος συνοδευόμενος ἀπὸ πένθιμα τριξίματα καὶ στριγκὰ σφυρίγματα τῆς μηχανῆς ἀκούστηκε.

Τὸ τραῖνο εἶχε συγκρουστῇ μ' ἕνα ἄλλο...

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, σῶος καὶ ὑγιής, μὰ τρέμοντας σύγκορμος, ὁ Λάρκομπ προσπάθησε ν' ἀνωρθώθῃ μὲς ἀπὸ τὰ συντρίμια.

— Ἐνας ταξιδιώτης πὺν εἶχε σωθῇ, ὅπως κι' αὐτὸς, τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ...

— Δὲν εἶνε κανένας ἄλλος ἐκεῖ τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, ἢ μάλλον ναί! ἀπάντησε ὁ Λάρκομπ. — Ὑπάρχουν δυὸ πτώματα... δυὸ πτώματα... δυὸ πτώματα...

Κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ ἀκράτητα...

Εἶχε τρελλαθῇ...

RUPERT DOWNING

ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ Κ' ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ

(Τοῦ Μιστράλ.)

Τὰ δυὸ τάγματα τῶν μοναχῶν τοῦ Μαλωσσέν, τὸ τάγμα τῶν Λευκῶν καὶ τὸ τάγμα τῶν Γκριζῶν καλογέρων, εἶχανε μιὰ μέρα λιτανεῖα.

Καθὼς περπατοῦσαν ἀπὸ τὰ χωριά τῆς περιφέρειᾶς τοῦ οἱ Λευκοὶ μπροστὰ καὶ οἱ Γκριζοὶ πίσω, ἕνας πετεινὸς χῶθηκε ἀνάμεσά τους. Γιὰ νὰ τὸν διώξῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς Γκριζοὺς καλογέρους τὸν χτύπησε με τὴν μαγκοῦρα του καὶ τὸν ἄφησε στὸ τόπο.

— Ἀμέσως τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς Λευκοὺς καλογέρους τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του... Μὰ οἱ Γκριζοὶ μοναχοὶ πὺν τὸν εἶδαν ἄρχισαν νὰ ψέλνουν:

Λευκοὶ καλόγεροι, ἀδελφοί,
δπου μπροστὰ πηγαίνετε,
μὴν κρύβετε τὸν πετεινὸ,
γιατὶ ἡ οὐρά του φαίνεται.

Τότε οἱ Λευκοὶ Καλόγεροι, χωρὶς νὰ τὰ χάσουν, ἀπάντησαν ψέλνοντας κι' αὐτοί:

Μὴ λέτε λόγο κανενός,
ὦ ἀδελφοί, σωπάτε!
Δικός μας εἶνε ὁ πετεινός,
ἀλλὰ καὶ σεῖς θὰ φάτε!...

— Ὁπερ καὶ ἐγένετο —

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίας, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μποϊζέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλανθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.